

De Probatis|| Sanctorvm|| Historiis

Partim|| Ex Tomis Aloysii Lipoma-||ni, Doctissimi Episcopi, Partim Etiam||
Ex Egregiis Manuscriptis Codicibvs, Qvarvm permultæ antehàc nunquàm
in lucem prodière

Complectens Sanctos Mensivm || Martii Et Aprilis

Surius, Laurentius

Coloniae Agrippinae, 1576-

VD16 S 10259

XIX.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77384](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77384)

DE S. IOSEPH, PATRE PVSTATITIO IESV
CHRISTI DOMINI NOSTRI: DE QVO ETSI SPARSIM
apud sanctos Patres habeantur nonnulla, quæ ad eius faciant commendationem, tamen
quia nos non tam encomia quædã, quàm integras historias, vbi fieri potest, edere cupimus:
omissis illis, pauca duntaxat ex D. Bernardo huc adscribemus, nè tantum Pa-
triar Cham neglexisse videamur. Porro Lector non dubitet tan-
tum fuisse hunc virum, quantum esse decuerit & patrem
licet putatitium Saluatoris, & sponsum præ-
stantissimæ virginis.

Martij 19.
Ex D. Bern.
Homi. 2. fu-
per Misius
est.

Math. 1.

Necessario fuit desponsata Maria Ioseph, quando per hoc & à canibus sanctum absconditur, & à sponso virginitas comprobatur, & virginis tam verecundiæ parcutur, quàm fama prouidetur. Quid sapiētius, quid dignius diuina prouidentia? Vno tali cōsilio secretis caelestibus & admittitur testis, & excluditur hostis, & integra seruatur fama virginis matris. Alioquin quādō pepercisset iustus adulteræ? Scriptum est autem: Ioseph autem vir eius cūm esset iustus, & nollet eam traducere, voluit occultè dimittere eam. Benè cūm esset iustus, noluit eam traducere: quia sicut nequaquam iustus esset, si cognitam ream consensisset: sic nihilominus iustus non esset, si probatam innoxiam condemnasset.

Ioseph cur
voluerit di-
mittere S.
Mariam.
Luc. 5.
Math. 8.

Cūm ergo iustus esset, & nollet eam traducere, voluit dimittere eam. Quare voluit dimittere eam? Accipe & in hoc non meam, sed patrū sententiam. Propter hoc Ioseph voluit dimittere eam, propter quod & Petrus Dominum à se repellebat, dicens: Exi à me Domine, quia homo peccator sum. propter quod & Centurio à domo sua cum prohibebat, cūm diceret: Domine, non sum dignus vt intres sub tectum meum. Ità ergo & Ioseph indignum & peccatorem se reputans, dicebat intra se, à tali & à tanta non debere sibi vltra familiare præstari cōtubernium, cuius supra se mirabilem expauescebat dignitatem. Videbat & horrebat diuinæ præsentia certissimum gestantem in signe: & quia mysterium penetrare non poterat, volebat dimittere eam. Expauit Petrus potentia magnitudinem: expauit Centurio præsentia maiestatem. Exhorruit nimirum & Ioseph, sicut homo, huius tantimiraculi nouitatem, mysterij profunditatem: & idè occultè voluit dimittere eam. Miraris, quòd Ioseph pragnantis sese consortio virginis iudicabat indignum, cūm audias & sanctam Elisabeth eius non posse ferre præsentiam, nisi cum tremore & reuerentia? Ait nanque: Vndè hoc mihi, vt veniat mater Domini mei ad me? Idè itaque Ioseph voluit dimittere eam.

Luc. 1.

Sed quare occultè, & non palàm? Nè videlicet diuortij causa inquireretur, exigeretur ratio. Quid enim vir iustus responderet populo dura ceruicis, populo non credenti & contradicenti? Si diceret quod sentiebat, quod de illius puritate comprobauerat, nonne mox increduli & crudeles Iudæi subfannarent illum, lapidarent illum? Quando nanque veritati crederent tacenti in vtero, quam postea contempserunt clamantem in templo? Quid facerent necdūm apparenti, cui postmodum impias manus iniicerunt etiam miraculis coruscanti? Meritò ergo vir iustus, nè aut mentiri, aut diffamare cogeretur innoxiam, voluit occultè dimittere eam.

Math. 1.

Sin verò aliter quis sentiat, & Ioseph sicut hominem dubitasse contendat: sed quia iustus erat, noluisse quidem habitare cum ea propter suspicionem, nec tamen (quia pius erat) traducere voluisse suspectam, & idè voluerit occultè dimittere eam: Breniter respondeo, etiam sic dubitationem illam Ioseph fuisse necessariam, quæ diuino meruit certificari oraculo. Sic quippe scriptum est: Hæc autem eo cogitante, scilicet, quòd occultè dimitteret eam, apparuit ei angelus in somnis, dicens: Ioseph fili David, noli timere accipere Mariam cōiugem tuam. Quod enim in ea natum est, de spiritu sancto est. Itaque propter istas rationes desponsata est Maria Ioseph, vel potius, sicut ponit Euangelista, viro, cui nomen erat Ioseph. Virum nominat, non quia maritus, sed quòd homo virtutis erat: vel potius, quia iuxta alium Euangelistam, non vir simpliciter, sed vir eius dictus est: meritò appellatur, quod necessarè putatur. Debit ergo vir eius ap-
pellari,

Luc. 1.

pellari, quia necesse fuit & putari: sicut & pater Saluatoris non quidem esse, sed dici me-
ruit, ut putaretur esse, dicente hoc ipso Euangelista: Et ipse Iesus erat incipiens quasi an-
norum triginta, ut putabatur, filius Ioseph. Nec vir ergo matris, nec filij pater extitit,
quanuis certa (ut dictum est) & necessaria dispensatione vtrunque ad tempus & appel-
latus sit & putatus. Luc. 3.

Conijce tamen ex hac appellatione, qua licet dispensatoria, meruit honorari a Deo,
ut pater Dei & dictus & creditus sit: conijce & ex proprio vocabulo, quod augmentum
non dubitas interpretari, quis & qualis homo fuerit iste Ioseph. Simul & memeto mag-
ni illius quondam Patriarchæ venditi in Aegypto, & scito ipsius istum non solum vo-
cabulum fuisse sortitum, sed & castimoniam adeptum, innocentiam assequutum &
gratiam. Siquidem ille Ioseph fraterna ex inuidia venditus, & ductus in Aegyptum, Chri-
sti venditionem præfigurauit: Iste Ioseph Herodianam inuidiam fugiens, Christum in
Aegyptum portauit. Ille domino suo fidem seruans, dominæ noluit commisceri: Iste
dominam suam Domini sui matrem virginem agnoscens, & ipse continens fideliter cu-
stodiuit. Illi data est intelligentia in mysterijs somniorum: Iste datum est conscientium fieri
atque participem celestium sacramentorum. Ille frumenta seruauit non sibi, sed omni
populo: Iste panem viuum è celo seruandum accepit tam sibi, quam toti mundo. Gen. 37.
Marth. 2.
Gen. 39.
Marth. 1.
Gen. 40.
Non est dubium, quin bonus & fidelis homo fuerit iste Ioseph, cui mater desponsata
est Saluatoris. Fidelis, inquam, seruus & prudens, quem constituit Dominus suæ ma-
tris solatium, suæ carnis nutritium, solum denique in terris magni consilij coadiu-
orem fidelissimum.

Huc accedit, quod dicitur fuisse de domo Dauid. Verè enim de domo Dauid, verè
de regia stirpe descendit vir iste Ioseph, nobilis genere, mente nobilior. Planè filius Da-
uid, non degenerans à patre suo Dauid. Prorsus, inquam, filius Dauid, non tantum carne,
sed fide, sed sanctitate, sed deuotione: quem tanquam alterum Dauid Dominus inuen-
nit secundum cor suum, cui tunc committeret secretissimum atque sacratissimum sui
cordis arcanum, cui tanquam alteri Dauid incerta & occulta sapientiæ suæ manifestauit,
& dedit illi non ignarum esse mysterij, quod nemo principum huius seculi agnouit: cui
denique datum est, quod multi reges & prophetae cum vellent videre, non viderunt:
audire, & non audierunt: non solum videre & audire, sed etiam portare, deducere, am-
plexi, deosculari, nutrire & custodire. Non tantum autem Ioseph, sed & Maria descen-
disse credenda est de domo Dauid. Alioquin non esset desponsata viro de domo Da-
uid, si non esset & ipsa de domo Dauid. Ambo igitur erant de domo Dauid: sed in al-
tera completa est veritas, quam iurauit Dominus Dauid: altero tamen conscio & te-
ste adimpleta promissionis. S. Ioseph
nobilitas.
Psal. 50.
Luc. 10.
Psal. 131.

VITA B. IOHANNIS SYRI CONFESSORIS, AB ADONE EPISCOPO CONSCRIPTA IN ipsius Martyrologio.

PVD Penarensis urbem natale beati Iohannis, magnæ
sanctitatis viri, qui de Syria oriundus, peruenit ad Italiam: E Syria ve-
Cumque quæreretur locum habitationis suæ, orationem su-
dit ad Dominum: Te deprecor Domine, qui lumen es ve-
rum, si prosperum facis iter meum, hoc mihi signum fiat:
Vbicunque ambulauero, si Psalterium meum dederò, &
eadem die mihi redditum fuerit, ibi sit permansionis meæ
locus. Factum est, Recepit eum hospitio matrona quædam,
cui vir Dei psalterium suum dedit, requisit: ei que mox à
muliere redditur. Hoc itaque signo, ut stationem suam ibi
vir Dei faceret, confirmatur, ac inde non longè plus mi-
nus ve, quam duarum sagittarum progressus, habuit angelum Dei obuium, qui ei dixit:
Serue Dei, hic tibi locus permansionis à Domino parabitur. Erat autem hyems, & sēde-
bat vir Dei sub arbore. Venatores verò cum per locum transitum facerent, viderunt
eum sedentem, atque arborem illam iuxta illum folijs vestitam. Requirentes autem vi-
rum, quis esset, ob Domini seruitium se de vltimarum partibus locis ve venisse, mora-
rique hinc velle respondit. Nunciantibus igitur illis, fama que vitam beati viri longius
spargente, tanta frequentia populi Dei vnde quaque illuc aduenit, ut monasterio facto,
con- 19. Martij.
E Syria ve-
nit in Itali-
am.
Plurimi ad
eum accurrunt
& sunt mo-
nachi.

congregatio magna feruorum Dei simul habitantiū ibi fieret. Cui præfuit multis clarus virtutibus beatus Iohānes quadragintaquatuor annos: & requiescēs in pace, depositus est 14. Calend. Aprilis in loco, vbi præstantur beneficia Dei vsque in hodiernum diem.

VITA S. LANDOALDI S. ROMANÆ ECCLESIAE ARCHIPRESBYTERI ET CONFESSORIS,

itemque translatio eius & sociorum, ab Nodgero episcopo Leodiensi duobus libris explicata.

PRAEFATIO AVTHORIS.

Vuomarus
Abbas S.
Bauonis
apud Gan-
dauum.

Nodgerus, quem, etsi indignum sanctæ Mariæ, sanctiq; Lambertii mancipium, prædicant tamen episcopum, Vuomaro venerabili in Christo patri, & fratribus Gandēsis, omnibusque fidelibus quocunq; locorum positus, hæc oculo non obliquo lecturis, perpetuitatem vitæ cælestis.

S. Gregori
Homil. 21. in
Euangelia.

Postulare, immò exhortari facultatulam nostræ modicitatis, patres reuerendissimi, nō dubitāstis, vt ex mirabilibus seculis omnibus & gentibus prædicandis, nostris diebus, licet simus indigni, nobis quidem manifestatis, vobis insuper prærogatis, in translatione scilicet S. Landoaldi archipresbyteri & sociorum eius reuelatis: quia ex nostra elari dicecesi, vestro, præordinante Deo, cesserunt iuri, debemus, quantum ad nos vsque, fama vulgante potuit perferri, omnium, immò vestræ satisfacere petitioni. Iusta quidem petitio & digna exhortatio, quæ iuxta quendam sapientem, & de præsentis honestate propositi, & de futuræ ætatis vtilitate coniuncta est. Nisi enim gesta eorum, incuria prædecessorum nostrorum deperissent, nobis hodieque sufficerent. Sed quæta audiuimus & cognouimus ea, & patres nostri narrauerunt nobis, ea videlicet, quæ adhuc nostra tenet memoria, rogatis scripto mandāda, nē itidem & nos damnemur à posteritate subsecutura. Positis adhæc in ancipiti, quia præsulatum apud vos omnium artium artem constat esse & credi, suspensam mentem silentium librabat, illudq; poëticum animum offendens, In syluam nē ligna feras: parūm quid diffidentia importabat. Sed quia in culpa est animus, qui se non effugit vnquam, diffidentia torpor cessit, expostulatio vestra inualuit: nisi quod celeritas, quæ iuxta Socratem beneficium gratius facit, plus festinare, quàm res expostularet, nos compulit. Erat nanque ante nos dictum, vires, quas imperitia denegat, charitas subministrat: & quia incepto tantum opus est, cætera res expedit: Igitur adorsus sumus, nē vestram autoritatē defugere videremur. Præsumenti enim autoritas datur cum credit, quem postulat, præstare posse quod petitur, & scienti e contra parere æqualis est gloria cum imperante. Si quis autem fortè futurus obtrectator, obliquo hæc oculo non timuerit limare, & odio obscuro morsuque præsumperit venenare, in eius satisfactionem Iesum & sanctos angelos eius, iudiciumq; futurū testamur, nos parūm hîc aliud posuisse, quàm quæ aut à presbytero Saraberto, id sancte iurante, à vobisque, vt ipse retulit, fortiter & horum merita sanctorum obtestato, audiuimus, aut in scripto vestro, nobis delato fideliter mandata reperimus: exceptis duntaxat ijs, quæ ex episcopatu nostro decerpta, huic schedulæ pro temporis ratione videbantur congruenter præponēda. Valete, datum tertio decimo Calend. Iulij, anno Dominicæ incarnationis nongentesimo octogesimo, Indictione octaua, Imperante domino Ottone post mortem patris anno octauo, Episcopatus nostri anno nono.

VITÆ S. LANDOALDI, LIBER I.

19. Martij.

Lotharius
rex.

Ranorum regnum à sui principio semper infatigabile, tunc præ cæteris sibi collimitancis visum est florere, cū iugo Dominicæ fidei colla passum est inclinare, & quod prius adorārat, incendere: quod incenderat, voluit deinceps adorare. Maximum autem accepit incrementum & firmum sub eo sancta Dei Ecclesia statum, cum Lotharius rex, iusta successione hinc quartus, monarchiam singulariter trium regebat regnorum, & cum quadagesimum agebat annū, quem Heraclius Augustus, sanctæ crucis relator, quartumdecimum. Hic sceptro suo nullius circum-